

POSTANOWIENIE

30 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko

na posiedzeniu niejawnym 30 listopada 2023 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku W. P.
z udziałem Gminy O. i M. P.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na skutek skargi kasacyjnej W. P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu
z 6 maja 2022 r., II Ca 453/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od W. P. na rzecz Gminy O. 360 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W. P. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z 6 maja 2022 r. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił oczywistą zasadnością skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z naruszenia art. 145 k.c., art. 378 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 382 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestnik – Gmina O. wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej jej treści – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa, a zaskarżone orzeczenie jest oczywiście nieprawidłowe (zob. postanowienie SN z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15). Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienie SN z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22).

Skarga kasacyjna wnioskodawcy powyższych wymogów nie spełnia. Powołując tę przyczynę kasacyjną skarżący powinien wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom (zob. postanowienia SN: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, i z 10 kwietnia 2018 r. I CSK 730/17). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno zatem koncentrować się na wykazaniu jej oczywistej zasadności, a nie na odwołaniu się lub powtórzeniu podstaw kasacyjnych, choćby nawet w zmodyfikowanej formie, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności (zob. postanowienie SN z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22). Powołane przez skarżącego argumenty uzasadniające tę przyczynę kasacyjną w istocie ograniczają się wyłącznie do powtórzenia argumentów uzasadniających podstawy kasacyjne i nie przekonują o kwalifikowanym charakterze uchybień.

Zwrócić uwagę należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało już wielokrotnie wyjaśnione, że na podstawie art. 145 § 1 k.c. nie można żądać ustanowienia drogi koniecznej, jeżeli niedogodność w dostępie do drogi publicznej lub do usytuowanych na nieruchomości budynków wynika jedynie z niekorzystanego usytuowania budynków na nieruchomości, a także, gdy nieruchomość zostanie zabudowana w taki sposób, że jej właściciel zamyka sobie dojazd do dalej położonych części nieruchomości. W takim bowiem wypadku chodzi nie o dostęp do drogi publicznej, lecz łatwiejsze korzystanie z budynków. Zorganizowanie zaś łatwiejszego sposobu eksploatacji nieruchomości należy do

właściciela nieruchomości. Instytucja służebności nie może bowiem służyć wygodzie właściciela nieruchomości władnącej kosztem naruszenia prawa właściciela nieruchomości obciążonej (zob. postanowienia SN: z 21 sierpnia 2019 r., I CSK 30/19; z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 476/16; z 19 stycznia 2001 r., I CKN 322/00, i z 13 września 2000 r., II CKN 336/00).

Przedstawione przez skarżącego argumenty nie przekonują, że zastosowanie powołanych w skardze przepisów prawa, było oczywiście błędne lub doprowadziło do nieprawidłowego rozstrzygnięcia, oraz że Sąd drugiej instancji naruszył prawo procesowe i materialne w sposób, który przekłada się na konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Ocena i stanowisko Sądu drugiej instancji mieszczą się w granicach przyznanej swobody i nie prowadzą do wniosku, że zaskarżone postanowienie jest oczywiście sprzeczne z prawem.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie znajdując również okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 5 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[ał]

[wr]